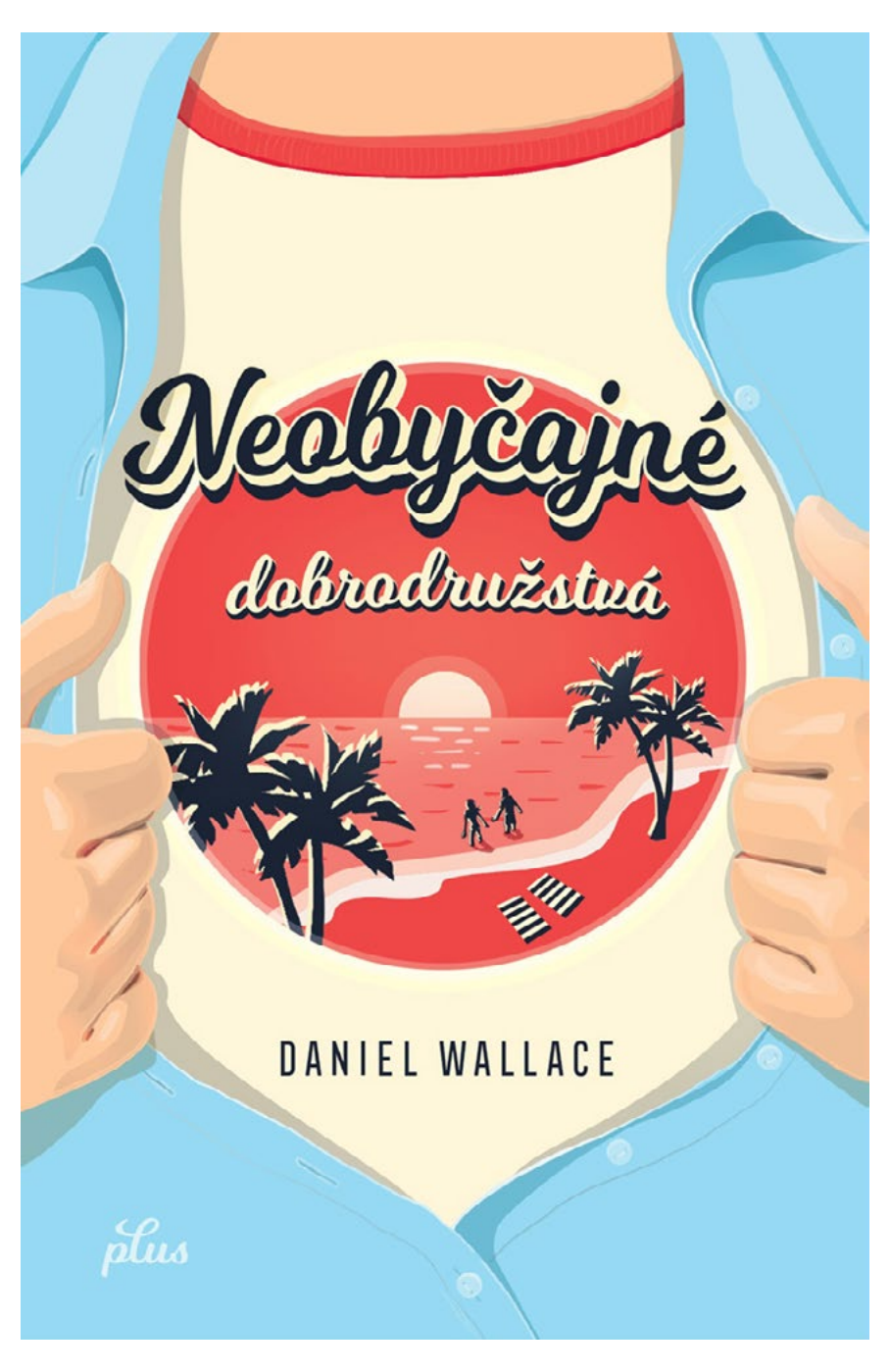

The book cover features a stylized illustration of a person's torso. A light blue button-down shirt is open, revealing a white tank top underneath. A large, vibrant red circle is centered on the chest, framed by two hands. Inside this circle is a tropical beach scene with a red sky, a white sun, palm trees, and two small figures walking on the shore. The title is written in a stylized, cursive font across the top of the red circle.

Neobyčajné dobrodružstvá

DANIEL WALLACE

plus

Neobyčajné dobrodružstvá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Daniel Wallace
Neobyčajné dobrodružstvá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DANIEL WALLACE

Neobyčejné dobrodružství

Plus

Od istého bodu neexistuje možnosť návratu.
Ten bod treba dosiahnuť.

FRANZ KAFKA

PRVÝ DEŇ

1

Tú správu mu zatelefonovala krátko po večeri zástupkyňa agentúry Neobyčajné dobrodružstvá. Bol podvečer ôsmeho apríla, slnko sa práve schovalo za obytný dom C, krátko po tom, čo zvyšné oranžové svetlo zbledlo a rozptýlilo sa ako žltok rozbitého vajíčka.

„Volám pána Edsela... Bronfmana?“ povedala nejaká žena, akoby to bola otázka. „Nie som si istá, či to mám dobre.“ Jej hlas znel unavene, trochu otrávene, možno ju dráždilo už len samotné meno. „Je to Bronfman alebo... Branfmon.“

„Tu je Edsel Bronfman,“ ozval sa Edsel Bronfman váhavo, akoby v skutočnosti nemusel byť Edsel Bronfman alebo to pripúšťal až pod nátlakom. Čakal na ženinu odpoveď, zdalo sa mu, že čas plynie veľmi pomaly, a on sa obrňoval proti tomu, z čoho sa zaručene vyklúje zlá správa. Niečo sa stalo jeho mame alebo ho vyhodili z práce, alebo to bude jeho lekár, u ktorého

bol minulý týždeň na preventívnej prehliadke a ktorý mu povedal, že je v poriadku, všetko je v poriadku – v poriadku! –, ale možno dostal výsledky jeho krvných testov a zrazu zistil, že niečo je veľmi, veľmi zlé. „Máte tridsaťštyri rokov,“ oznámi mu lekár. „Muselo to prísť. Máte šťastie, že ste s takou chorobou žili tak dlho.“ Bronfmanova schopnosť predvídať za každých okolností najhorší možný scenár bola zručnosť, ktorú trénoval už od detstva. Dosiahol v tom obdivuhodné výsledky.

No nebolo to nič z toho. V pozadí počul tlmenú kakofóniu iných hlasov, mužov a žien, švitoriach alebo monotónne mrmlúcich. Na ceste popri jeho obytnom dome sa prehnal nákladník s takým rachotom, až ho myklo. No takmer si na to zvykol. Alebo aspoň si to nahováral.

Po chvíli sa ozvala znovu.

„Som Carla D’Angelová, pán Bronfman, operátorka šesť jeden dva jeden sedem, a volám vám z agentúry Neobyčajné dobrodružstvá. Tento rozhovor môže byť nahrávaný z dôvodov školenia a skúšania kvality. Dúfam, že vás neruším, pretože mám pre vás dobrú správu, pán Bronfman.“

To ho zaskočilo. Nevedel si spomenúť, či mu to už niekedy niekto povedal.

„Dobrá správu?“

„Vynikajúcu! Vyhrali ste!“

Výkričník na konci vety bol trošku silený, ale v podstate uveriteľný. Carla mala prefajčený hlas, chrapľavý a na ženu hlboký. Trochu mu to pripomenulo matku, ktorej hlas znel – zásluhou jednej škatuľky cigariet denne – podobne. V pauze medzi prijatím správy o výhre a časom, ktorý potreboval na vstrebanie tejto informácie, Edsel Bronfman počul tri alebo štyri hlasy, ktoré opakovali ako ozvena: Vyhrali ste! Vyhrali ste! Vyhrali ste!

„Čo som vyhral?“ zisťoval. „Ako? Nie som si istý, čo tým myslíte.“

„Áno,“ odvetila, hoci tým vlastne neodpovedala na jeho otázky ani na jeho zmätok. Znelo to, akoby čítala zo scenára. „Vyhrali ste víkendový pobyt v Destine na Floride vďaka láskavej ponuke dovolenkového rezortu Sandscapes. Získali ste bezplatné ubytovanie na víkend, úplne zadarmo. Sú v tom zahrnuté aj kontinentálne raňajky, ktoré taktiež neplatíte. Jediné, čo od vás za to očakávame, je účasť na krátkej hodinovej prezentácii o Sandscapes a krásach Destinu na Floride. Je to váš vysnívaný dovolenkový raj, kam sa budete môcť často vracieť, pán Branfman. Chceme, aby sa Destin stal vašou vyvolenou destináciou, aby ste mohli na vlastné oči zažiť dokonalú výnimočnosť a luxus rezortu Sandscapes. Je to niečo mimoriadne, to vám môžeme zaručiť, a bude to úžasné dobrodružstvo. Preto sa nazývame Neobyčajné dobrodružstvá.“ Hlboko a smutne sa nadýchla.

„Ešte stále nechápem,“ povedal. „Ako som to vyhral?“

Odvrátil sa od zapadajúceho slnka a prešiel do kuchyne. Na malom drevenom stolíku, kláštorne jednoduchom, stuhlo posledných pár nitiek špagiet s červenou omáčkou do lepkavej polokonzistentnej hmoty, podobnej plastovým replikám jedla, ktoré vystavujú pred niektorými reštauráciami. Škatuľa ovsených vločiek Cheerios, vrecúško predvarenej ryže a televízny program ležali na linke pri sporáku.

„Ako?“

„Áno. Presne ako.“

Branfman nebol ani taký upodozrievavý, skôr bol v stave zvedavej nedôvery. Nikdy v živote nič nevyhral, ani jedinký raz za tridsaťštyri rokov svojho života. Je však pravda, že sa nikdy naozaj nepokúsil nič vyhrať.

„Ešte nikdy ste nevhodili svoju vizitku do jedného z tých re-

klamných pohárov?“ spýtala sa ho. Prvýkrát znela ako skutočná osoba. „Majú ich v reštauráciách, bufetoch, baroch a tak ďalej.“

„Neviem,“ odpovedal. „Možno som vhodil.“ Možné to bolo. Raz. V lahôdkach, ktoré navštevoval raz či dvakrát do mesiaca. Hodil tam vizitku do pohára. To sa skutočne mohlo stať.

Napriek vážnym pochybnostiam to Bronfmana vyviedlo z miery.

„Chcete povedať, že spomedzi všetkých tých vizitiek, ktoré ľudia vhodili do jedného z tých pohárov, vytiahli práve moju vizitku? Spomedzi všetkých ostatných?“

„Áno, vytiahli práve vašu vizitku,“ pritakala.

„Fíha,“ začudoval sa. Konečne mu to dochádzalo: niečo vyhral, dostane niečo zadarmo, niečo, čo dosiahol len tým, že jednoducho žije. „To je úžasné.“

„Chápem vás,“ dodala. „Je to ako splnený sen, však?“ Nepočul ju zasmiať sa? Nie. No možno aj. Možno by sa mala smiať. Pretože aj keď dobre vedel, že ide o cenu, ktorú mohol vyhrať hocikto, a že to v skutočnosti nemalo s ním nič spoločné, nebolo to dôležité. Mohli vybrať inú vizitku. Aj v prípadoch ako tento ste mohli prehrať, ale on neprehral. On vyhral! Životy ľudí ovplyvňujú náhodné telefonáty, hromadné nevyžiadané maily, letáky doručované do kuchynky na pracovisku a nevкусné, krikľavé reklamy popri ceste. Býval tam, kde býval, v King's Manor, vďaka vyvolávacej cene sľubujúcej *prvý mesiac zadarmo!* King's Manor bol ten najbezpečnejší obytný komplex v Birminghame: hovorilo sa o ohavných udalostiach, ktoré sa stali v tejto štvrti. Nebola ani tichá. Hneď povedľa viedla malá diaľnica a asi o sto metrov ďalej bol psí útulok a jeho obyvatelia vedeli čertovsky dobre štekať, niekedy veľmi dlho do noci. No aj tak, nezobrali by ste mesiac zadarmo? Teraz sa vytešoval z prvého bezplatného mesiaca a niekoľkokrát denne

si to pripomínal, hlavne vtedy, keď okolo frčali kamióny: Bývam tu úplne zadarmo! Veľká časť jeho pošty bola adresovaná terajšiemu obyvateľovi alebo nájomníkovi, ale mohlo to byť rovno adresované jemu, pretože on bol obyvateľ a využíval tieto letáky, akoby mu boli adresované osobne. Tešil sa z toho, že dostáva poštu a môže ňou prechádzať. Špeciálnymi ponukami sa to len tak hmýrilo.

„Takže,“ ozval sa Bronfman. „Takže jediné, čo mám urobiť, je dostaviť sa do dovolenkového rezortu Sandscapes v Destine na Floride a zúčastniť sa na hodinovej prezentácii – bez akýchkoľvek ďalších podmienok?“

Mal pocit, že sa to musí spýtať, pretože vždy boli ďalšie podmienky. No Carla D'Angelová ho ubezpečila: okrem krátkej prezentácie, ktorú mu už spomenula, nemá nijaké záväzky.

„Bude to bonbónik,“ dodala.

„Vyzerá to tak.“

„Destin je nádherný. Vy a vaša spoločníčka...“

„Počkať,“ prerušil ju. „Počkať. Aká spoločníčka?“

„Výhra platí pre dve osoby: pre vás a vašu spoločníčku. Manželku, priateľku... priateľa – veď viete, hocikoho takého.“

„Ale ja nemám spoločníčku,“ namietol.

Bronfman si uvedomil odmlku na Carlinom konci linky a v pozadí vzdialený ženský hlas povedal: „Blahoželáme!“ Carla sa ozvala: „Bolo to napísané na tom pohári, pán Bronfman. Ponuka platí pre vás a jednu spoločníčku. Musíte mať spoločníčku.“

„Prečo? Prečo spoločníčku? Tomu nerozumiem.“

„Vlastne ani neviem.“ Svojimi otravnými otázkami jej už začínal liezť na nervy. Chcela to už mať za sebou, ísť domov, pozrieť si telku, spať. „Ja tu len vybavujem telefonáty. Neurčujem pravidlá. Nejakto súvisí s predajom. Jednoducho je väč-

šia pravdepodobnosť, že si apartmán v dovolenkovom rezorte kúpi partnerská dvojica ako jednotliviec.“

„Nuž,“ povedal a vzdychol si, „ale to je podmienka. Rozhodne je to podmienka.“

„Ako prosím?“

„Viaže sa k tomu podmienka. Tvrdili ste, že sa k tomu neviažu nijaké podmienky.“

„Bolo to napísané na tom pohári. Čierne na bielom. Podmienky sú neviditeľné. Takže tam v podstate nie sú žiadne podmienky.“

„A čo ešte? Musím mať meter osemdesiatdva a kučeravé blond vlasy?“

Bronfman bol meter stosedemdesiatsedem centimetrov vysoký a mal rovné riedke hnedé vlasy, na ľavej strane rozdeľené pútcom, ktoré si česal štýlom pripomínajúcim rebrovitú štruktúru lastúry.

„Nie,“ odvetila a aj si vzdychla. „Ale je tu...“

„Čo?“

„Ešte iná vec. Výhercovia si musia prevziať cenu do istého termínu. Vo vašom prípade to bude musieť byť do dvadsiateho šiesteho júna. Dvadsiateho siedmeho júna platnosť výhry prepadne.“

„Carla,“ povedal mierne rozčúlene, čo bol najvyšší stupeň podráždenia, aký kedy dosiahol. „Prepáčte, ale to mi pripadá ako ďalšia podmienka.“

„Bolo to napísané na tom pohári, pán Bronfman. Neviem, čo vám mám na to povedať. Musíte mať spoločníčku a ponuku musíte využiť – počkajte, spočítam to – do sedemdesiatich deviatich dní. Tak to je.“

Takmer ju počul premýšľať. Keď opäť prehovorila, hlas mala o čosi mäkkší. „Nemáte niekoho, koho by ste mohli vziať?“

„Ďakujem, že sa pýtate,“ odvetil. „Ale nie, nemám.“ Keď si uvedomil tento fakt – jeho krutú a nepopierateľnú pravdivosť –, trochu ním myklo. Veľmi rád by bol mal spoločníčku, no jeho túžba po nej pokrivkávala v intenzite za jeho úsilím nejakú si zadovážiť. Nikdy si poriadne nevyrazil von, aby si našiel dievča – ako by povedala jeho mama –, nech už to *von* znamenalo kdekoľvek. Akoby mal nohy uväznené v betónových topánkach. „Nie, momentálne nikoho nemám. Nikoho, s kým by som sa cítil príjemne v apartmáne na pláži. Celý víkend. To je dosť vážna vec.“

„Máte pravdu,“ pritakala Carla. „Predsa so sebou nezobehriete hocikoho. Na druhej strane by ste to mohli pokladať za vhodnú príležitosť niekoho poriadne spoznať, skôr než sa odhodláte na ďalší veľký krok.“

„To je dobrý nápad,“ povedal a predstieral, že nad tým uvažuje. No v skutočnosti neexistoval nikto, s kým by bol Bronfman urobil čo len malý krôčik k zblíženiu, ani dávno, ani nedávno, vlastne, keď sa to tak vezme, nikdy. Dokonca nebol nikto, koho by mohol najprv vziať do úvahy a potom zamietnuť, samozrejme, ak nerátal vlastnú matku. Na ďalší deň bude mať narodeniny a toto by bol pre ňu perfektný darček. To však nebol typ spoločníčky, ktorú mala na mysli agentúra Neobyčajné dobrodružstvá; to vedel ešte aj Bronfman. Chceli, aby vzal so sebou romantickú spoločníčku, ale on takú nemal. Pred štyrmi rokmi mal rande so ženou menom Cheryl Jonesová, dvakrát – prvýkrát šli spolu na večeru a druhýkrát na koncert bluegrassovej kapely v Jeffersonovom parku. Počas koncertu jej doštipali nohy blchy piesočné a to znamenalo koniec čohokoľvek, čo sa mohlo medzi nimi rozvinúť. A pred troma rokmi mal rande so sestrou Mika McFeeho, ktorý pracoval v oddelení pohľadávok. Volala sa Courtney. Mala taký účes, aký Bronfman nosil v tre-

tej triede základnej školy: taký krátky, že ste jej mohli vidieť všetky hrbole na hlave, navyše kostrbato ostrihaný. Dohodli sa, že pôjdu na večeru a do kina, ale už pri predkrme pozostávajúcom z garnátového koktailu dostala otravu jedlom a musela ísť domov. Poznali sa len niekoľko hodín, ale Bronfman to ráta ako rande. Odvtedy nebol na žiadnom naozajstnom rande, skôr na kadejakých akciách s veľkými skupinami kolegov z práce, kde boli sčasti popárené dvojice alebo sólo muži a ženy splývajúci do veľkej protoplazmatickej masy.

Pre nedostatočne socializovaných dospelých je ťažké stretnúť nových ľudí; čítal o tom akýsi článok. Vedel, že na takéto záležitosti existujú aplikácie a webové stránky, kde si ľudia v podstate robia reklamu sami na seba ako na autá alebo sedačky, pri ktorej pravdepodobne vychádzajú z fiktívneho sebahodnotenia. No ešte predtým by sa musel otvoriť amorfnému digitálnemu svetu: absolútne mu nedôveroval. Bronfman sa v dvadsiatom prvom storočí cítil nepatrične ako vegetarián žijúci na prasacej farme. K šťastiu by mu úplne postačilo len niekoľko moderných výdobytkov spríjemňujúcich život – auto, električna a teplá voda. Nevlastnil smartfón, ba ani domáci počítač, jeden mal v práci a ten mu bohato stačil. Počítač bol preňho pracovný nástroj, nie životný štýl. Jeho život bol jednoduchý: mal svoju prácu, svoj byt a matku. Jeho svet sa skladal z troch bodov trojuholníka: od bodu A do bodu B a do bodu C. Celá jeho existencia sa dala charakterizovať prvými tromi písmenami abecedy.

Bronfman pocítil teplý závan pripomínajúci chuchvalec vzduchu zo sušičky. Popri dome sa prehnal gang motocyklistov. Počul Carlin dych. Dávala mu k dispozícii všetok čas na svete. No on mal zovreté hrdlo, akoby dýchal cez ponožku, a prsty zvierajúce telefón sa mu trochu triasli.

Carla D'Angelová, operátorka 61217, prerušila ťažkomyselné ticho. Keď prehovorila, bolo to pošepky: „A nemohli by ste to trochu zakamuflovať?“

„Zakamuflovať?“

„Povedať, že niekoho máte, aj keď nemáte? Potom, keď nadíde čas, aby ste sa vybrali do toho rezortu, dorazili by ste tam sám a povedali by ste, že vaša žena ochorela alebo niečo podobné?“

„Och, nie,“ namietol. „To neurobím. Ja nekamufľujem.“

„Nuž, to je dobrá vlastnosť.“

„Ďakujem.“

Carla D'Angelová sa veľmi zhlboka nadýchlá a vydýchlá rovno do slúchadla. Bola unavená. Hlasy ostatných ľudí, ktorí s ňou boli v miestnosti, sa vystupňovali do prenikavého crescenda. Bolo jasné, že musí vybaviť ďalšie telefonáty, spojiť sa s ďalšími výhercami. No ona zotrvala v tomto hovore s ním. Bolo to od nej milé. Bronfmanovi vôbec neprekážala jej pozornosť.

„Takže,“ pokračovala. „Čo povieť, pán Bronfman? Víkend na pláži znie veľmi lákavo, však?“

„Čo si myslíte vy? Podľa mňa to znie veľmi dobre. Svojím spôsobom. Ale myslím, že to nemôžem prijať,“ vyhlásil. „Znie to dobre, vynikajúco, dokonca mimoriadne lákavo, ale požiadavky, ktoré ste spomenuli, ma vylučujú. To je celkom jasné.“

„Nie nevyhnutne,“ namietla.

„Nie,“ odporoval jej. „Naopak, nevyhnutne.“

„Pán Bronfman? Haló?“ Spojenie zoslablo. Praskalo, šušťalo, prskalo a iskrilo. Zdalo sa, že Carla D'Angelová sa mu prihovára z plechovky na opačnej strane zemegule alebo z vesmíru. Musel veľmi pozorne načúvať. Navyše šepkala, čo všetko ešte sťažovalo.

„Chcem tým povedať, že máte sedemdesiatdeväť dní, pán Bronfman. Za ten čas sa môže všeličo stať. Sú to takmer tri celé mesiace! Pripadáte mi ako milý muž. Ženy majú rady milých mužov. Aj ja. Verte mi, väčšina mužov nie je milá. Väčšina mužov kamufluje, mierne povedané. A ktovie? Možno ani nebudete potrebovať taký dlhý čas. Život sa môže zmeniť za jediný deň, Edsel, môže sa zmeniť za kratučký okamih. Musíte byť otvorený voči životu. Postavte sa čelom svojim najväčším obavám. Objavte, čo znamená žiť na tomto svete.“ Jej slová mu príjemne bublali v duši. „Pozrite sa na to z inej strany: Čo ak to nie sú podmienky, ktoré sme spojili s touto úžasnou ponukou? Možno je to záchranné lano. Niečo, čoho sa musíte chytiť.“

Odmlčala sa, aby svojim slovám nechala čas zapôsobiť. Po chvíli sa spojenie obnovilo. Linka zaprskala ako mokrá zápalná šnúra na starej petarde a potom bolo všetko zreteľné. Znovu počul prenikavé hlasy ostatných operátorov. Čudné. Možno si vyšla von na cigaretu.

„Ale,“ podotkla, „ak sa vám nezdá, že by ste mali o to záujem, alebo tam nechcete ísť, pochopím to. Je však pravda, Edsel...“

Nikto ho nevolal Edsel. Prečo ho volá Edsel?

„... a nerada to hovorím takto z mosta doprosta, ale v pohári je veľmi veľa ďalších vizitiek.“

Teraz už bolo jasne vidieť, že chce čo najskôr ukončiť rozhovor, aby o ňom mohla porozprávať svojim kolegom operátorom. Počujte, tento chlapík, ten Bronfman, mi dal teda zabráť. Nepochybne robila na províziu. No jej slová mu nedali pokoj: Čo ak to nie sú podmienky? Možno je to záchranné lano. Znelo to ako čosi dôležité. Znelo to ako cenná informácia, niečo, čo Carla D'Angelová nehovorila každému.

Vydržala s ním v spoločnom tichu, kde ich spájal zázrak telefonovania, ktorému Bronfman ani vzdialene nerozumel.

Bol vnorený do tejto chvíle – takej tichej, akoby bol pod vodou. Jeho byt, malý a jednoduchý ako motelová izba medzi štátmi s nízkou cenou, samé syntetické drevo, bleдозelený koberec – pôsobil mlkvo, pokojne, očakávajúco. Psy v útulku prestali brechať. Dokonca ani jeho suseda, ktorý sa vyznačoval produkciou zvukov v rušivo vysokých tónoch – hudba, krik, smiech, záhadné zvuky rozbíjania – nebolo vôbec počuť. Celý frenetický komplex, v ktorom býval, bol netypicky pokojný.

„V poriadku,“ povedal. Vypadlo mu to z úst ako práve vytrhnutý zlý zub: bolelo to, ale muselo sa to stať. Musel to vysloviť. Musel to zo seba dostať, aj keď mu nedávalo zmysel, že to povie. Bolo to cvičenie dôvery s jeho vlastným životom.

„V poriadku?“ Zdalo sa, že je rovnako šokovaná ako on. „Ste si tým istý?“

Čakala na potvrdenie a on jej ho išiel práve dať. No vtom si spomenul na deň, keď vhodil svoju vizitku do pohára. Stalo sa to pred dvoma mesiacmi, vo februári, v Goldsteinových lahôdkach, čo bolo jeho obľúbené miesto, kam sa chodieval najesť v Birminghame, a teda najobľúbenejšie miesto na jedenie na celom svete. Bol chladný deň. Mal na sebe oranžový vlnený šál, ktorý mu darovala mama pred mnohými rokmi, a jeden kolega mu povedal, že je to ženský šál. (Bronfman namietol a ešte stále bol presvedčený o tom, že šály nemajú rod.) Spomenul si, že v ten deň dokonca trochu snežilo, len taký poprašok, a v Birminghame snežilo veľmi zriedka. Na to si pamätal. Dal si obed – slávny Reubenov sendvič –, chutil výborne ako vždy, a potom sa poberal spať do práce. Pohár stál na stole neďaleko automatu na žuvačky, taký typ nikde inde nevidel: priesvitný glóbus vyplňali červené, modré a žlté guľaté žuvač-

ky ako schránka pre farebnejší svet. Bronfmanovi to pripadalo také staromódne ako vinylové platne alebo telefónne búdky s aparátom na mince. A tam stál veľký pohár, ktorý sa pôvodne používal na slávny Goldsteinov ľadový čaj, no teraz bol dopoly plný vizitiek, zdalo sa, že sú ich stovky, všetkých tvarov, veľkostí a farieb, ale väčšina, podobne ako jeho vizitka, bola biela v tradičnej veľkosti deväť krát päť centimetrov. Pamätá si, ako vytiahol vizitku z peňaženky. *Edsel Bronfman, pracovník zákazníkneho servisu. Lodná preprava. Martin Imports.* Svoje vizitky nikdy nepoužíval. Nevedel, prečo mu ich vôbec dali vytlačiť. Nikdy sa neocitol v spoločnosti iných mladších manažérov, nikdy nebol na žiadnom stretnutí, kde by si mohol s niekým vymeniť vizitku pre budúcu spoluprácu. Ale pre každý prípad nosil vizitky v peňaženke, a keď v ten deň uvidel ten pohár, napísal na zadnú stranu svojej domácej telefónnej čísla a bez zjavnej príčiny vhodil kartičku do pohára.

„Pán Bronfman?“ ozvala sa operátorka.

Možno toto bol dôvod. Možno sa to všetko udialo kvôli tomuto neobyčajnému dobrodružstvu. Možno bol tento telefonát od Carly D'Angelovej nejaké znamenie. Pretože toto bol muž, ktorý prišiel v tento deň z práce ako každý iný deň, skontroloval poštu (tri ponuky na kreditné karty za nízke úroky, pohľadnica s ponukou desaťpercentnej zľavy na pobyt kdesi, kde nikdy nebol, účet za vodu), pripravil si večeru (cestoviny s paradajkovou omáčkou, brokolica na pare, krajec chleba) a práve si sadol do kresla oproti televízoru s diaľkovým ovládačom v ruke, aby sledoval šou o boháčoch, ktorí nevedia, čo s prachmi, keď si spomenul na západ slnka a postavil sa k oknu, aby ho pozoroval. Ešte stále mal na sebe šaty, ktoré si obliekol ráno, sivé nohavice, bledomodrú košeľu, červeno-modrú pásikavú kravatu a čierne topánky. Trochu si

uvolnil kravatu a rozopol horný gombík. Zakaždým zabudol, aký tesný má golier, a keď si ho rozopol, zistil, tak ako deň predtým a ako to zistí aj zajtra, že prvý raz za celý deň sa môže poriadne nadýchnuť a cítiť, ako mu do končatín prúdi kyslík. Bronfman bol chudý. Jeho fyzická hranatosť naznačovala chybnú telesnú konštrukciu. V každom prípade, rameno by sa nemalo pripájať k telu takýmto spôsobom, tak vysoko na pleci. Nedali by sa nohy skrátiť o nejaké dva-tri centimetre bez toho, že by to ovplyvnilo ich fungovanie? V momentálnej podobe vyzeral jeho nos skôr ornamentálne ako funkčne. Dal by sa upraviť alebo celkom odstrániť a nahradiť iným? Bol nedokonalý muž. Po tomto všetkom, čo sa o ňom povedalo, bol ešte aj neškodný, ale nie bez potenciálu rozvíjať sa. V podstate nezáležalo na tom, ako vyzerá, pretože sa mu zdalo, že je takmer neviditeľný. Patril k ľuďom, ktorých každý prehliadne, možno preto, že stoja tak dlho na jednom mieste.

Lenže tento telefonát. Táto Carla D'Angelová. Destin. Neobyčajné dobrodružstvá. Niečo to znamenalo. Všetko niečo znamená. Túžil veriť, že všetko sa deje z nejakého dôvodu, a toto bol presne ten prípad. Vďaka Carle D'Angelovej nastala v ulite jeho života puklina – takmer neviditeľná puklina, no dostatočne veľká, aby vpustila dnu trochu svetla a mohol cez ňu vidieť kúsok vonkajšieho sveta. Svet, ktorý videl, bolo veľké žiarivé miesto plné paralyzujúcich možností. Navyše s plážou.

Bronfman tam chcel ísť a chcel tam ísť so spoločníčkou.

„Haló?“ zopakovala Carla D'Angelová. „Zem hovorí s pánom Bronfmanom. Ste ešte tam?“

„Áno,“ odvetil Bronfman. „Ešte som tu.“

No dúfal, že nie nadtľho.

DRUHÝ DEŇ

1

Slnečné svetlo sa prepletlo cez konáre borovice, preniklo cez okná s odtiahnutými závesmi, poštekľilo ho na očných viečkach, vytvorilo svetelnú škvrnu na dlážke v spálni a prebudilo ho. Bronfman si pomyslel: *To je pekné*. Čierna káva, praženica z jedného vajíčka a krajec chleba s maslom, sprcha – to isté robil každý deň, ale dnes ráno to všetko bolo lepšie ako zvyčajne. „Pošleme vám pokyny,“ povedala mu Carla D’Angelová. „Prosím, čakajte ich vo svojej mailovej pošte v rozmedzí siedmich až desiatich dní.“ Ubezpečil ju, že si na to počká. Nepovedal jej však, že na to bude neustále čakať aj najbližších šesť dní, pretože myšlienka, že dostane taký dôležitý mail, ho priam omračovala.

Bronfman vyšiel na denné svetlo a zastal na schodoch pred domom. Rozhliadol sa, či náhodou nehrozí nejaké nebezpečenstvo. King’s Manor bol uzavretý areál nájomných domov

podobných kasárňam s obrovským pásom popraskaného asfaltu uprostred, na ktorom boli narýchlo rukou nakreslené parkovacie miesta. Z času na čas sa večer na parkovisku schádzali čudné indivíduá. Bronfman ich videl – pololudia, polotiene – smiali sa, odplúvali si, drgali do seba, napoly žartovne, napoly vážne. Prázdne plechovky od piva znešvárovali to, čo správca komplexu nazýval „zelená plocha“, hoci to bol iba fliačik zeleného trávnikar obkolesený tridsaťcentimetrovým plotom z tepaného železa. Psí útulok bol umiestnený za posledným domom. Obytný komplex bol oddelený od útulku len jedným-dvoma radmi borovíc. Bronfmanov sused sedel na schodíkoch pred svojím bytom v trenírkach a červenom tielku, z ktorého mu voľne viseli dlhé hrčovité ruky. Samozrejme, že fajčil. Fajčil bez prestania. V toto aprílové ráno vyzeral, akoby mu bolo zima.

„Dobré ráno, Tommy,“ pozdravil ho Bronfman.

Jeho sused sa volal Thomas Edison, ale trval na tom, aby ho volali Tommy, pretože nechcel, aby si ho ľudia spájali „s vynálezcom tej poondiatej žiarovky“. No Bronfman o ňom stále rozmýšľal ako o Thomasovi Edisonovi. V ten deň, keď sa Bronfman nastahoval do King's Manor, Thomas Edison mu ochotne pomohol preniesť posteľ, gauč a niekoľko škatúľ. Bronfman mu bol za to vďačný. Ukázalo sa, že Thomas patrí k tým šikovným chlapíkom, ktorí vedia nakloniť skriňu pri zárubni tak, aby vošla do dverí, nájsť kliniec na stene na zavesenie obrazu a tesniacim krúžkom opraviť pokazený kohútik, ktorý svojím kvapkaním doháňa do šialenstva. Bronfman to nevedel. Bronfman nedokázal poriadne urobiť nič. Vedel pracovať, jesť a upratať po sebe, kúpiť nové batérie, keď sa staré vybili, a natankovať auto. Ale nedisponoval širokými znalosťami Thomasa Edisona o tom, ako veci fungujú a čo sa s nimi stalo, keď ne-

fungujú. Bronfman mohol úspešne žiť len na predmestí amerického mesta; Thomas Edison mohol žiť hocikde. Všade. Ak by ste mu dali nôž, škatuľku zápalek, kúsok špagátu a vysadili ho uprostred dažďového pralesa, dokázal by postaviť chatrč, založiť oheň a zabiť diviaka.

Keď vezmeme do úvahy, ako veľa vedel jeho sused o svete, skutočnom svete, Bronfmana prekvapilo, keď sa mu Thomas Edison priznal, že je nezamestnaný. *Chlapík, ktorý by mohol robiť hocičo*, pomyslel si Bronfman, *a nerobí nič*. Bol vysoký, mocný a zanedbaný. Jeho kozia briadka – hustá ako medvedia kožušina – mohla byť poriadnou bradou, keby sa o ňu staral. Aj Bronfman sa pokúšal pestovať si koziu briadku, ale vyzerala, akoby nepozostávala z chlupov, ale z kovových pilín. (Preto schopnosť vypestovať si bradu pokladal Bronfman za znak mužnosti, ktorú ešte nedosiahol a možno ani nikdy nedosiahne.) Niekedy vyšiel Thomas Edison von s rozopnutou košeľou, v tesných zaoľeňovaných texaskách bez opasku. Čínske tetovanie, pevné svaly, ľavá ruka dopoly opálená od šoférovania v krátkych rukávoch. Bronfmana to privádzalo do úžasu. Nevedel si predstaviť, že by on vyšiel von polonahý, za žiadnych okolností.

No Thomas Edison nebol dokonalý, ani najmenej. Ponocoval a mal priateľov, ktorí za ním chodili, smiali sa a pili a nedali Bronfmanovi spať – niekedy aj celú noc. Ľudia v tom byte kričali a hulákali, rozbíjali fľaše, hádali sa a niekedy sa niekomu vyhrážali, že mu dolámu kosti alebo rozbijú hlavu. Potom nastalo strašidelné, desivé ticho. Bronfman sa mohol sťažovať, ale nikto nemá rád kverulantov a akým právom by sa mal miešať susedovi do jeho spôsobu života? Bronfman tu býval len niekoľko týždňov. Možno Tommy obmedzí svoj spoločenský život, keď si nájde prácu a bude mať dôvod vstávať skoro ráno.

Thomas Edison ledva zdvihol svoju neoholenú bradu na pozdrav. Niekedy bol spoločenský a zhovorčivý, ale v iné dni bol taký unavený, že otvoril ústa len natoľko, aby do nich strčil cigaretu. Taký bol aj dnes ráno, čo bolo vlastne super, pretože Bronfman mal nutkanie porozprávať mu, čo sa stalo – že vyhral ten výlet na floridskú pláž –, ale nechcel mu to povedať. Tajomstvo bolo svojím spôsobom rovnako cenné ako samotná cena: obe veci patrili výlučne jemu. A hoci v triezvom svetle rána vedel, že má len malú šancu splniť podmienky ponuky, už len fakt, že ho vybrali, ho hrial na duši, akoby našiel vo vrecku kúsok čokolády.

S nečakaným zakašľaním Thomas Edison vydoloval čosi husté a lepkavé z dna svojho hrdla a vyplľul to bokom od Bronfmana a potom si spakruky utrel oprskané ústa.

„Tak fajn, želám ti pekný deň,“ povedal Bronfman a kývol mu. Thomas Edison ani na to nepovedal nič. Len z ledva badateľného kývnutia hlavou svojho suseda Bronfman usúdil, že ho vôbec počul.

2

Cranstonova budova bola Bronfmanov druhý domov. Cítil sa tu oveľa príjemnejšie než na hocijakom inom mieste. Pod jednou strechou tu sídlili rôzne firmy a celkom sa im darilo. Budova zrejme nebola perfektná (mali tam nejaké problémy so vzduchotechnikou, dlážka na pánskych toaletách na pätnástom poschodí bola často mokrá a lepkavá a výťah bol neskutočne pomalý), ale tu nešlo o dokonalosť. Tradícia – tá bola dôležitá. Takže nezáležalo na tom, že sem-tam bolo na nej vidieť vek. Nič to, že markíza – tá, ktorá tam bola už od Bronfmanovho prvého dňa v novej práci takmer pred ôsmimi rokmi – bola ošumelá a fľakatá od dažďa, na niektorých miestach dokonca roztrhnutá. Spôsob, akým boli slová *The Cranston Building Est. 1924* vytesané do betónovej fasády nad markízou, naznačoval, že ide o významnú budovu historickej hodnoty a je potrebné venovať jej náležitú pozornosť:

Budúci archeológovia, pozor! Nachádzate sa pred Cranstonovou budovou, sídlom mnohých firiem najrozličnejšieho druhu a podporných centier, svetoznámeho plastického chirurga a Západoidickej obchodnej spoločnosti, strediska pre získavanie dát a najmenej siedmich právnických kancelárií.

Mramorové stĺpy z každej strany automatických dverí boli dôstojné a majestátne a Bronfman sa vďaka nim aspoň chvíľu cítil ako niekto významný. Stĺpy mu dodávali pocit dôležitosti, že jeho práca je potrebná a že by nebol v tejto budove, keby to nebola pravda. Cranstonova budova – ešte viac než jeho kancelária na pätnástom poschodí, dokonca viac ako jeho malá kója – bola jeho svätyňa, jeho Notre Dame. Presne toto potreboval. Nemennosť. Istotu. Tú istú rovnakosť z jedného dňa na druhý, na veky vekov, pretože všetko ostatné sa mení.

Práca! Práca bola práca, nič viac ani menej, perfektný extrakt toho, čo by to malo byť. Zapol počítač a usadil sa vo svojej kóji, ale myslou okamžite zablúdil na pláž. Nikdy nemal rád pláž, no teraz to bolo jediné miesto, kam chcel ísť. Na pláži bol len raz v živote ako desaťročný. Hral sa na kraji príboja, neodvážil sa ďalej ako po spenený okraj, zatiaľ čo jeho mama s veľkým klobúkom a slnečnými okuliarmi fajčila pod slnečníkom. Natrela ho opaľovacím krémom, ale ledabolo, takže sa spálil, skončil s opálenými pruhmi, ktoré vyzerali ako tigrie pásy, ibaže ružové. V tú noc nemohol spať, plachty mu spôsobovali bolesť a mal pocit, že okraje šortiek sa mu zarezávajú do nôh. Viac na pláž nešli a on bol tomu rád.

V kuchynke si napustil pohár teplej vody. Cestou späť k svojmu stolu sa ohlásil všetkým kolegom – mužom a ženám, ktorí, aspoň mal ten pocit, mu boli blízki, dokonca dôverne, počas pracovného dňa, ale ani okamih po ňom. Skip

Sorsby mal kóju z druhej strany priehradky a Bronfman mal dojem, že najviac sa zhovára so Skipom. Niežeby chcel. Skipovi Sorsbymu sa jednoducho nedalo vyhnúť. Bronfman ho počul pohmkávať si, Bronfman ho počul aj dýchať. Počul ho chichotať sa a pripadalo mu nevhodné, aby sa dospelý človek chichotal. No aj tak bol Skip Sorsby človek, s ktorým si púšťali ústa na špacír, ako to už býva, rozprávali sa o bezvýznamných veciach, čo bolo zvykom v ich kancelárii a pravdepodobne sa to deje v každej kancelárii na svete – zabíjali čas, ako dlho sa len dalo, kým im nejaký vnútorný hlas konečne neprikázal sadnúť si k stolu a pustiť sa do niečoho, za čo boli platení. No dnes to bolo iné. Dokonca keď Bronfman povedal: „Dobré ráno“, bola v tom otázka, čudná kombinácia radosti a úzkosti, ktorú mohol postrehnúť každý, kto naozaj počúval. No nikto ho poriadne nepočúval. Mohol povedať: „Dnes mám dobré ráno – mimoriadne dobré ráno, no zároveň ma naplňa istými obavami,“ ale to by vyznelo smiešne.

Nedokázal však v sebe udržať tajomstvo. Cítil, akoby mal v srdci gejzír, ktorý už-už vybuchne. Pokračoval vo svojich pracovných povinnostiach. Telefonoval, posielal e-maily, vyplňal bledomodré tlačivá, posielal ružové do učtarne, urobil tri objednávky, uhasil jeden požiar, pustil sa do ďalšieho... a po celý čas myslel na to, že to musí niekomu povedať. Ale komu?

Prebral si v hlave možnosti, ktoré mal poruke, v kójach napravo a naľavo od seba. Gary Kazlow, Garrett Kenan, Jay Miller, možno tí bratia, čo robia v príjme tovaru – Mitchell a Alex Kahnovci, zdali sa mu celkom priateľskí, alebo dokonca Skip Sorsby. Predstavil si, ako im to rozpráva, každému zvlášť, a posudzoval ich vhodnosť tak, že zatvoril oči a snažil sa cítiť to, čo si myslel, že bude cítiť po tom, čo im to povie. Pobyt v dovolenkovom rezorte na pláži! Ale ich predpokladané reakcie ne-

boli úmerné novinke, o ktorú sa s nimi chcel podeliť. Pretože sa im bude musieť priznať, že to má háčik – záchranné lano, ako to povedala Carla D'Angelová. Spoločníčku. Rozhodne by privítal pomoc pri tom, ako to má všetko zrealizovať – kroky, ktoré treba podniknúť, aby nejakú spoločníčku našiel, pozostávali z celej série akcií a pokiaľ vedel, nebol ich schopný vykonať. Lenže niekto to musí vedieť, pretože takéto veci sa riešia neustále. Napríklad názvy súhvezdí na oblohe alebo ako funguje elektrina, alebo čo je vnútri vnútra televízora – niekto to vždy vie. Jediné, čo musí urobiť, je opýtať sa.

3

Výťah lenivo klesal. Od zadnej steny po predok kabíny bol plný ľudí stojacich plece pri pleci a len čo sa otvorili dvere na prízemí, všetci sa vyvalili von, kde ich privítalo temperamentné volanie recepčnej Sheily McNabbovej.

„A obedňajší exodus sa začína!“ zahlaholila ako veselý dedinský vyvolávač. „Kto príde posledný ku korytu, nedostane nič!“

Sheila McNabbová bola recepčná – nie pre neho ani pre jeho poschodie, ale pre celú budovu. Bola prvá osoba, ktorú ste videli, keď ste vošli do Cranstonovej budovy, a posledná, keď ste odchádzali. „Vitajte v Cranstone!“ privítala vás, keď ste vošli automatickými skleneno-ocelovými dverami (nebola to veľká budova a Sheilin široký kovový pult stál len niekoľko metrov od vchodu), a potom, keď ste odchádzali, vám zaželala príjemný deň. Medzi príchodmi a odchodmi zamestnancov, personálu a návštevníkov – ku ktorým patrili obchodníci,

poštár a kuriéri rôznych zásielkových spoločností s balíkmi či pizzou, dvíhala telefóny: „Cranston. Kam vás môžem prepojiť?“ A keď nebolo treba prepájať telefonáty ani vítať návštevníkov, bolo ju vidieť s perom v ruke, ako čosi zúrivo zapisuje, inokedy zase čítala knihu alebo časopis. Pravdaže, nemala skutočnú moc, veď bola len recepčná, ale jej umiestnenie pri pulte tak blízko vchodu spôsobovalo, že vyzerala bez veku a priam posvätné. Bronfman na ňu pozrel a mal pocit, že jej pôvod siaha až do starovekého Egypta, Grécka či kdekoli, kde stáli kňazky pred chrámami a mrmlali požehnania ľuďom, ktorí prichádzali a odchádzali, možno na nich fíkali vodu a vyberali príspevky na údržbu chrámu.

Sheila McNabbová mala približne dvadsaťpäť rokov, vyzerala perfektne, čokoládovohnedé vlasy jej siahali kúsok pod plecia. Mala priateľský, bezprostredný úsmev a objektívne bola pekná, ale nie ten typ, čo dáva okázalo najavo, že je pekná. Pekné farmárske dievča zo strednej Ameriky, povedal by Bronfman a tento postreh mohol pokojne urobiť bez toho, že by niekedy bol na farme či v strednej Amerike.

Nadviazal vzťah so Sheilou McNabbovou, ak sa to tak dá nazvať, založený na niekoľkých pozdraveniach dobrý deň a dovidenia a na kope priateľských zamávaní. Poznala ho, aspoň si to myslel, ako poznala každého, koho vlastne nepoznala, možno viac, možno menej. Nikdy sa spolu nerozprávali, ale mal pocit, že keby chceli, mohli by to urobiť, len keby sa na minútku zastavil a pripomenul sa jej. Ale nikdy to neurobil, pretože bol Bronfman.

A tak v ten deň okolo poludnia vystúpil z výťahu a rýchlo prešiel popri jej pulte, krátko jej zamával a fičal k dverám vedúcim na ulicu a k bagete plnenej chilli con carne.

„Pekný deň!“ zavolala za ním Sheila.

Vtom zastal a obrátil sa. Zrazu si spomenul, čo mu povedala Carla D'Angelová, operátorka 61217: *Musíte sa otvoriť životu*. V duchu to opäť začul, akoby to bola vesmírna ozvena. Sheila McNabbová bola život. Bola epicentrom života. Videl, že si otvorila zápisník a čosi doň písala, ale keď si uvedomila, že Bronfman nezmizol za automatickými dverami ako všetci ostatní, zasmiala sa.

„Myslela som, že odchádzate,“ povedala, „a potom, no, neodišli ste.“ Opäť sa zasmiala. „Nemala som vám zaželať pekný deň, kým by som si nebola istá, že odchádzate. Bolo to neuvážené. Bol to neuvážení *pekný deň*. Už som to zistila.“ Kývla hlavou podobne ako veľúrový psík, akých ľudia dávajú na poličku nad zadné sedadlo auta, prikývla, akoby povedala niečo, s čím sama súhlasí, alebo akoby dúfala, že on s tým bude súhlasiť. A tak jej úsmev opätoval a tiež prikývol.

„No,“ začal. „Tak som si pomyslel, pomyslel... prečo sa nezastaviť a nepozdraviť vás.“

Hovoril bez prípravy, len tak z brucha, improvizoval. Zatiaľ dobre.

„Ste milý,“ povedala. „Vzácný druh. Ako čiernooká stromová žaba.“

„Ako čo?“

„Čiernooká stromová žaba.“

„Sú vzácné?“

„Veľmi.“

„Ach,“ prikývol. „Okej.“ Nebol si istý, ako po tejto informácii pokračovať, alebo či sa v tom dá vôbec pokračovať, a tak tam len mlčky stál.

„Ako sa voláte?“ spýtala sa.

„Bronfman. Edsel Bronfman. Alebo len Bronfman. Ľudia ma volajú... Bronfman.“

Usmiala sa. Oči sa jej leskli. „Bronfman,“ zopakovala, akoby si na jeho mene cvičila jazyk. „Bronfman. Prečo si myslíte, že je to tak?“

„Čo prečo je tak?“

„Prečo Bronfman,“ povedala. „Prečo vás ľudia volajú Bronfman namiesto Edsel. Alebo Ed. Alebo Eddie. Eddie Bronfman. Niečo také.“

„Nepoznám súvislosti,“ vysvetľoval. „Myslím, že niektoré priezviská sú vhodné ako mená.“

„Ako Cher,“ dodala. „Alebo Bono.“

„Nikdy som o tom takto neuvažoval.“ Teraz to skúsil. Cher, Bono... Bronfman. Nefungovalo to. Ich mená boli umelo vytvorené, symboly celebrit, a Bronfman rozhodne nebol žiadna celebrita. Bol čokoľvek, čo je opakom celebrity.

„Ja som Sheila. Sheila McNabbová. Tak ako to vidíte na mojej menovke.“ Ukázala na vygravírovaný čierny plastový štítok na prednej strane pultu. Niežeby sa potreboval pozrieť, pretože poznal jej meno, no aj tak si to prečítal. Sheila McNabbová. „Som tu len šesť týždňov a už mám menovku. Nie je to úžasné?“ Zasmiala sa, pokrútila hlavou a vzdychla si. „Tak teda. Môžem pre vás niečo urobiť, Bronfman? Som tu, aby som slúžila.“

Na pulte mala kôpku nadrobno roztrhaného papiera, kúsočky papiera, ktoré boli také maličké, že už sotva mohli byť menšie, no zdalo sa, že sa dajú trhať donekonečna. Vedľa toho ležala spona do vlasov z korytnačiny a mechanická ceruzka, stenografický blok, ktorý, hoci ho Bronfman videl hore nohami, vyzeral ako zoznam miest: Istanbul, Krakov, Salzburg, Bejrút.

„To je zoznam mojich vysnívaných destinácií, ktoré by som rada navštívila,“ povedala, keď si všimla jeho záujem. „Jedného dňa.“

„Prepáčte!“ ospravedlnil sa. „Mňa do toho nič. Nemal som sa...“

Zamávala rukou, aby zahнала jeho obavy. „Kam by ste chceli ísť vy? Niekedy v budúcnosti? Keby ste si mohli vybrať ľubovoľné miesto.“

„Ja?“ *Pláž*, pomyslel si. *Oceán, Destin na Floride je moja vytúžená destinácia*. Pripadalo mu to také vzdialené a cudzie ako Salzburg a rovnako nebezpečné ako Bejrút. Mykol plecom. „Neviem,“ povedal. „Ani som o tom poriadne neuvažoval.“

„Tak sa zamyslite.“

„Paríž,“ vyhrkol bez dlhého rozmýšľania, nie preto, že by tam zúfalo túžil ísť, ale preto, že mal pocit, že človek by mal túžiť vidieť Paríž, ak tam ešte nebol. „Boli ste tam?“

„Žila som tam ako dieťa,“ odvetila. „Od siedmich rokov do dvanástich. Keď sme sa vrátili do Ameriky, hovorila som plynule po francúzsky, ale, samozrejme, väčšinu z toho som už pozabúdala. *C'est la vie!*“

„To mi znelo ako francúzština,“ poznamenal.

Vtom sa do vestibulu vrátil podpriemerne vysoký muž s prepchatou koženou kabelou.

„Vitajte v Cranstone!“ zavolala naňho Sheila. Muž prikývol, mäsitý krk mu prevísal ponad golier, a pokračoval v ceste. Pri výťahu stlačil gombík HORE, silno, dvakrát, tresol po ňom, akoby ho chcel za niečo potrestať.

Sheilina komunikácia s chlapíkom trvala len pár sekúnd, ale keď obrátila pohľad späť na Bronfmana, videl, že už zabudla, o čom sa predtým zhovárali. Mal pocit, že by sa jej mal znovu predstaviť. Dívala sa poza neho do priestoru, podobne ako sa ľudia pozerajú na nočnú oblohu a čakajú na padajúcu kométu.

„Ten muž,“ povedala, „vyzeral tak trochu ako krt, nie?“

„Čože?“

„Ten muž, ktorý práve vošiel,“ zopakovala. „Vyzeral ako krt.“

Bronfman hodil očkom na výťah, v ktorom muž medzitým zmizol. Vôbec si nepamätal, ako vyzeral. „Krt,“ bolo jediné, čo z neho vyšlo ako odpoveď. „Hmmm.“

„Prezradím vám malé tajomstvo,“ povedala nízkym, možno aj trochu flirtujúcim tónom, tak ticho, že Bronfman nemal inú možnosť, len podísť bližšie k pultu a nakloniť sa k nej ako strom s ťažkou korunou. „Keď niekto prechádza cez vestibul, uvažujem, akým zvieraťom by mohol byť. Každý je nejaký druh zvieraťa.“

„Naozaj?“

„Rozhodne. Charakteristické individuálne črty. Šaty, ktoré majú na sebe. Niekedy oči. Brada, vlasy alebo ich deficit. Či sú veľkí, alebo malí – no viete – rozličné veci. Raz som tu mala jazveca, zebra a kosmáča, všetkých v jeden deň.“

„Čo je kosmáč?“

„Je to malá opička s huňatým golierikom. Vždy má na tvári taký prekvapený výraz, akoby ste ju niečím zaskočili.“

„Kosmáč,“ zopakoval. „To je zaujímavé.“

„A ešte v Cranstone,“ dodala. „Zo všetkých miest na svete práve tu, však?“

Zasmial sa, aj ona sa zasmiala. Zachytil svoj obraz na sklenených paneloch, ktoré tu boli namiesto stien a ktoré zmenili vestibul budovy na uzavretý priestor, do ktorého videl každý okoloidúci na chodníku, akoby to bola výstava v zoo. Všimol si, aký je chudý, aký má dlhý krk, vlasy upravené prakticky, ale bez fantázie. Kravatu mal prikrátku, košeľa mu trochu vytŕčala z nohavíc a dodávala mu výzor vačkovca.

„Viem, na čo myslíte,“ povedala.

„Fakt?“

„Pozor, viem čítať myšlienky. Rozmýšľate o tom, aké zviera ste vy.“

„Myslím, že áno.“

„Vedela som to!“

Skúmavo sa naňho zahľadela a premeriavala si ho od hlavy smerom nadol, prešla pohľadom na tvár, zadívala sa mu do očí – jeho očí, kde sa zdržala trochu dlhšie, oveľa dlhšie než hociktorá iná žena v nedávnej i dávnej minulosti – a pomaly sa posúvala dolu na krk, hrudný kôš, nohy ako špajdle a dlhé a úzke chodidlá. Potom nechala svoj dojem dozrieť.

„Okej. Vyzeráte ako, chi-chi-chi – žirafa!“

Zvážil to. „Žirafa?“ z nejakého dôvodu ho to sklamlalo. Žirafa? Nebol si istý, či je to to zviera, ktorým by chcel byť. Ale na druhej strane nevedel, akým zvieratom by chcel vlastne byť. „Myslím, že to nie je až také zlé,“ zhodnotil.

Spustila kútiky. „Až také zlé? Ako to myslíte? Je to výborné! Pozrime sa na to.“

Zvrtila sa na stoličke k počítaču a rýchlo čosi vytukala. Niekoľkokrát klikla myšou a zhlboka sa nadýchla. „Okej,“ povedala a začala čítať. „Žirafa, *Giraffa camelopardalis* – mohutný párnokopytník žijúci v Afrike, najvyšší suchozemský živočích a najväčší prežúvavec.“

Ešte chvíľu hľadela na obrazovku ako zhypnotizovaná a potom sa obrátila k nemu. „Fíha,“ zvolala. „Ste najväčší prežúvavec.“

„A párnokopytník s paznechtami,“ doplnil ju. „Čo mi pripadá, že tak by ste označili niekoho, kto vám nie je sympatický. Napríklad: Vy ste taký paznecht.“

„Alebo: Nebuďte taký paznecht!“

„Alebo... alebo...“ Ale už si nevedel spomenúť na žiadne vtipné prirovnanie v súvislosti s kopytami.

„Ste vysoký,“ povedala. „Najvyšší z vysokých.“

„Nie som až taký vysoký,“ namietol. „Priemerne vysoký, myslím. Na človeka.“

„A nízky na žirafu. No aj tak. To sa píše vo Wikipédii.“

Ešte sa chvíľu smiali, kým nevyčerpali všetky zásoby smiechu a už im nič nezvýšilo. Sheila naňho úkosom pozrela a reštartovala sa do normálu. „Potrebovali ste niečo? Rozprávam tu o prežívavcoch a kosmáčoch a vy ste za mnou zrejme prišli v inej veci. Potrebujete ma. To je moja práca. Mám prácu.“ Vyslovila to tak, akoby chcela presvedčiť samu seba, že má prácu.

No neviem, pomyslel si. Stratil som sa v lese tejto konverzácie. Neviem, ako som sa sem dostal, ani kam mám ísť ďalej.

„Vitajte v Cranstone!“ povedala.

Myslel si, že je napojená na nejakú slučku a že obnovia celý rozhovor, ktorý sa práve odohral, a budú to robiť znovu a znovu, kým pri nej bude stáť. No niekto vošiel do budovy, vysoký bradatý muž v peknom modrom obleku. Bronfman, ktorý vedel pramálo o pekných oblekoch, usúdil, že je taliansky. Pre Bronfmana boli všetky pekné obleky talianske, všetky pekné autá nemecké a všetky dobré vína francúzske.

„Dobrý deň,“ pozdravil muž, keď prechádzal popri nich.

„Dobrý deň!“ odpovedala Sheila. „Najkrajší deň pre vás, pane!“ Tá teda vedela prikrášliť obyčajný pozdrav!

Počkala, kým muž nenastúpi do výťahu, a potom sa obrátila späť k Bronfmanovi. „Tak čo?“ spýtala sa.

„Ako tak čo?“

„Aké zviera?“

Zazvonil telefón. Zdvihla prst. „Cranston. Kam vás môžem prepojiť?“ Odmlčala sa, počúvala, potom stlačila gombík na konzole a zavesila.

„No?“

Preglgol a premýšľal. Odpoveď na túto otázku sa mu zdala dôležitejšia, než v skutočnosti bola alebo než by mala byť.

„Neviem,“ povedal.

„Tipnite si. Dôverujte svojim inštinktom. Poďme na to.“

„Okej,“ súhlasil. „Okej. Svišť.“

Zamyslela sa nad tým, celkom vážne, a potom prikývla. „Absolútne,“ prikývla. „Áno. Svišť.“ Zdalo sa, že je viac potešená jeho odpoveďou ako on sám. Obaja si vychutnali tento okamih a potom bol koniec. V rozhovore sa už nedalo nikam pohnúť, nič iné sa nedalo robiť. Pokúsiť sa naťahovať ho by bolo čudné a trápne.

„Tak teda,“ ozvala sa.

„Veru tak.“ Vzdychol. „Myslím, že už musím ísť predstierať, že pracujem.“ V žalúdku mu škŕkalo, čo mu pripomenulo, že pôvodne chcel ísť na obed. No teraz to už nebolo možné. Rozhodol sa, že sa vráti tou cestou, ktorou prišiel.

Silene sa zasmiala, on tiež, potom sa naňho pozrela a odvrátila pohľad. Nedala mu nijakú odpoveď. Nepovedala absolútne nič. Miesto a čas akoby balansovali na špičke ihly. Sheila, Bronfman, vestibul, Cranston, mesto, zem, slnečná sústava a vesmír.

Pravdaže, v tejto chvíli sa mohlo pre Bronfmana všetko zmeniť. Či skôr, toto bol okamih, keď on mohol všetko zmeniť. To znamená svoj život. To znamená to, čo zostalo z jeho života, zvyšné dni, ktoré mu zostávajú. Jediné slovo k nej, maličké gesto – to všetko mu núkal tento okamih, aby zmenil svoj svet. Vtedy mal povedať niečo ako: „Nešli by ste niekedy so mnou von? Na kávu, obed, večeru alebo dokonca na pohárik? Na všetko mám chuť. Možno aj na víkendový pobyt na pláži o niekoľko mesiacov.“

No tá chvíľa prešla nevyužitá a už je preč, preč, pretože kto to môže urobiť? Kto môže takýmto spôsobom zmeniť celý svoj život? Bolo to naňho priveľa. Bolo by to priveľa na kaž-

dého, s výnimkou nejakého profesionálneho záletníka. Nebol taký typ muža a povedzme si úprimne, kde by ste takého našli okrem kníh a filmov?

Obrátil sa, prešiel k výťahu, stlačil gombík HORE a sledoval svetielkujúce čísla nad svojou hlavou, kým výťah pomaly, pomaličky klesal dolu na jeho znamenie. Potom zastal na dvanástom poschodí, aj svetielko tam zastalo, chvíľu sa nehýbalo a potom sa výťah zase pohol. Nato sa Bronfman obrátil k Sheile a s prekvapením zistil, že sa za ním ešte stále uprene díva.

„Ste úplne iná ako všetky recepčné, ktoré sme tu doteraz mali,“ poznamenal.

„Pretože nie som recepčná,“ odvetila. „Som niečo iné.“

Jej tón naznačoval, že je vyšetrovateľka v utajení alebo možno čarodejníca, niečo romantické a eventuálne nebezpečné.

„Ach. A čo ste?“

„Som... spisovateľka na voľnej nohe,“ povedala. „Dalo by sa to tak povedať.“

„Aha. Spisovateľka na voľnej nohe.“ Aj keď sa ukázalo, že nie je ani špiónka, ani čarodejníca, Bronfmana to zaujalo. Ako dieťa často sníval, že sa stane niekým na voľnej nohe; slovné spojenie na voľnej nohe ho fascinovalo. „Čo píšete?“

Otvorila ústa na odpoveď a nechala ich otvorené, no nevyšlo z nich ani len slovíčko. Potom pozrela na pult a späť naňho. „Okej. Napríklad, poznáte to, keď si niečo kúpite a vnútri alebo v škatuli vedľa toho sú inštrukcie, ako to máte používať alebo poskladať dokopy, aby jedna časť zapadla do druhej?“

„Áno. Iste. Samozrejme.“

„Tak to robím.“

„Ešte stále neviem, ako to myslíte.“

„Píšem pokyny. Inštrukcie. Návodý na použitie.“

„Prvý krok, druhý krok, tretí krok – také niečo?“

„Presne to. Ale niekedy to označujem ako A, B, C – je to rôzne.“ Pozrela dolu, zbadala svoju kabelku, otvorila ju a vytiahla z nej plastovú fľaštičku s liekom vo farbe starej pomarančovej kôry. Prečítala, čo bolo na nej napísané: „Vezmite si dve tabletky pred spaním a zapite vodou. To je odo mňa! To som napísala ja!“

„Vau!“

„Je to tvrdý chlebiček – veľká konkurencia. Preto som tu a robím túto prácu. Dievča predsa musí z niečoho platiť nájomné, nie?“

„Áno,“ prikývol Bronfman. „Musí.“

Usmiala sa. Pri úsmeve sa jej líca zaguľatili do kopčekov veľkosti grepu a obočie akoby sa jej roztiahlo po čele ako ťahacia harmonika. Sledoval, ako sa vežiarkovito otvára a zatvára.

Konečne prišiel výťah, dvere sa so škripotom otvorili. Mal pocit, že musí nastúpiť, aj keď sa mu nechcelo. Zacúval do kabíny tvárou k nej, pretože naňho ešte stále hľadela, ústa mala pootvorené a on hľadel na ňu.

„Mimochodom, Bronfman?“ povedala, bolo to napoly konštatovanie, napoly otázka. „Žirafa? Je to jedno z mojich obľúbených zvierat. Vlastne, povedala by som, že najobľúbenejšie.“

Potom sa dvere zatvorili a Bronfman, jej obľúbené zviera, sa viezol výťahom hore, hore a ešte vyššie a po celý čas sa čudoval, ako on, taký veľký nemotorný párnokopytník, ktorému je určené túlať sa po savanách, riedkych lesíkoch a slnečných pláňach, skončil v tejto malej kovovej škatuli sám. Až keď dorazil na pätnáste poschodie, nzbieral dostatok odvahy, aby stlačil gombík, ktorý by ho dopravil späť do vestibulu, aby reklamoval svoju stratenú príležitosť. Gombík vo výťahu, pôvodne smutno biely, zažiaril oranžovo, nádejne, po tom, čo ho

stlačil, oranžovo ako slnko v jeho byte v ten večer. Idem dolu, oznámil mu výťah. No skôr, ako sa dvere zatvorili, stihol vystúpiť, a aj keď si spomenul, že zabudol ísť na obed, zaujal svoje miesto v kóji a začal vyplňať objednávky, jednu za druhou, pretože, ako si pripomenul, má ich veľmi veľa na vyplnenie.

4

Skip Sorsby si vybral túto chvíľu, aby nakukol cez vrch svojej stienky. Možno počul, ako sa Bronfman prehrabáva v zásuvke a hľadá čokoládovú tyčinku, žuvačku, hocičo. Ich kancelária pripomínala roj trúdov zdržiavajúcich sa v neospravedlniteľnej blízkosti, všetci smerovali k jednému cieľu, ktorým bolo zostať trúdmi a úspešne plniť svoje úlohy. Bronfmanovi to vyhovovalo. Priehľadnosť tejto schémy mu dodávala sebadôveru.

Skip mal asi meter deväťdesiat, široké, nachýlené plecia a divokú hrivu hnedých vlasov, chlapčensky vzdorovité bledomodré oči a úsmev podomového obchodníka alebo dvojitého agenta. Bol hlučný, tvrdohlavý a nemal žiadny spoločenský filter. Týčil sa nad sediacim Bronfmanom ako boh. „Čau, Bronfman,“ ozval sa. „Ako sa darí, mumák?“

„Dobre, Skip,“ odvetil Bronfman tónom, ktorý by prezradil úplne každému, že sa mu nedarí. Sorsby si ho dôkladne preme-

ral. Prikývol. Vydal zo seba krátky, takmer súcitný zvuk a odkašlal si. Toto bol celý Sorsby: na jednej strane vedel, že niečo nie je v poriadku, a na druhej strane mu na tom figu záležalo.

„Nemôžem nájsť faktúru z Ikey,“ oznámil Sorsby. Približne raz za pol roka si Ikea objednala od svojho distribútora dopravný kontajner s dodávkou príborov. Bol to jeden z ich najlákavejších stálych zákazníkov. „Zmizla, nejako sa vymazala, vážne sa stratila. Keby som ju vymazal, bola by v koši, ale hovno, nie je tam. Možno je na vine nejaký vírus.“

„To mi je ľúto,“ povedal Bronfman, akoby to bola jeho vina.

Sorsby vyzeral ustarostene, krútil hlavou a hrýzol si spodnú peru. „Nie si počítačový maniak, Bronfman, však nie?“

„Nie,“ odvetil Bronfman a sledoval túto myšlienkovú líniu. „Mám pocit, že nie som maniak v nijakom odbore.“

Sorsby ho nepočúval. „Včera som mal jeden z tých záťahov, Bronfman, vieš, o ktorých ti niekedy rozprávam.“

Až príliš podrobne, pomyslel si Bronfman.

„Ďalšia invázia nenásytných šelmičiek?“ spýtal sa Bronfman. To bol Sorsbyho eufemizmus. Myslel tým, že sa stretáva s viacerými ženami, jednu noc za druhou, dokonca aj ráno cestou do práce sa u niektorej zastavil na rýchlovku. Bolo ich tak veľa, že Sorsby strácal prehľad. Je to vyčerpávajúce, hovoril Sorsby skoro každý deň a podľa toho, ako vyzeral, asi vravel pravdu. A podľa množstva práce, ktorú odviezol, by totálne vyčerpanie bola najprimeranejšia výhovorka.

„Netuším, či som požehnaný alebo prekliaty, jedno alebo druhé, niekedy fakt neviem.“ Sorsby sa zasmial, žmurkol, zosunul sa do ulity svojej kóje, už sa rozprával len sám so sebou, ale dosť hlasno, takže ho počul každý vo vzdialenosti niekoľkých metrov. „Musíš sa naučiť povedať nie, Skip! Musíš sa zmieriť s Bohom. Ale ešte nie!“

„Nemyslím si, že je to kľatba,“ povedal Bronfman, keď nad tým chvíľu uvažoval. „Výzva, to možno áno...“

No Sorsby sa nestaral, čo si Bronfman myslel alebo myslí. „Musím si čekať nové správy, uvidím, čo povedala na... veď vieš na čo. Poloha hojdačky. Hojda-hojda.“ Sorsby si vzdychol a potom ho počul hromžiť na faktúru z Ikey. Chvíľu nato zaregistroval, ako zdvihol telefón a čosi mrmlal, zatiaľ čo písal esemesku a chichotal sa. Bronfmanovi bolo jasné, že komunikuje s jednou zo svojich nenásytných šelmičiek.

„Skip?“ oslovil Bronfman kolegu cez stenu svojej kóje.

„Vydrž...“ Vzdych. Potuteľný smiech. „Čo má byť, Bronfman?“

„Chcel by som sa ťa na niečo spýtať,“ povedal Bronfman a stíšil hlas do šepotu, ktorý, ak ich počúval niekto ďalší, mohol ho len vyprovokovať k tomu, aby počúval ešte pozornejšie. Hoci chcel Bronfman položiť Skipovi jednoduchú otázku ako chlap chlapovi, cítil, že sa púšťa za hranice svojej bezpečnej zóny, možno len o pár milimetrov alebo tak. No ak ste už raz vstúpili do voľného priestoru, nebol rozdiel medzi jedným milimetrom a kilometrom. „Týka sa to žien.“

Ťukanie prestalo. „Žien? Bronfman, kamoš, ty ma prekvapuješ.“ Znovu sa objavil navrchu priehradky ako čertík, ktorý práve vyskočil zo škatuľky. „Pokladaj to za vybavené. Ak ti nebudem vedieť odpovedať, s radosťou urobím prieskum a zajtra ti oznámim výsledok. Vyskúšaj ma.“

Nič na Sorsbym nepôsobilo spoľahlivo alebo dôveryhodne, čestne alebo dobromyseľne, no to ešte neznamenalo, že by nemohol Bronfmanovi pomôcť s jeho problémom. Možno práve tieto vlastnosti prispeli Sorsbymu k bohatému spektru poznatkov, zatiaľ čo Bronfman, spoľahlivý, dôveryhodný, čestný a dobromyseľný, nevedel takmer nič. „Tak hovor,“ vyzval ho.

„Dobre. Takže. Povedzme, že niekoho stretneš, nejakú ženu, a dáte sa do reči, zhovárate sa, vediete konverzáciu, ktorá je príjemná pre vás oboch, ale potom sa to skončí. Keby si chcel pokračovať v rozhovore niekedy inokedy, prípadne na inom mieste, ako by si to dosiahol?“

Sorsby sa naňho nechápavo pozrel. „Počkaj, dám to do prekladača na Googli.“

Zmizol za priehradkou a Bronfman počul, ako predstiera ťukanie do počítača. Bolo ľahké rozlíšiť skutočné písanie od sarkastického a to, čo Sorsby robil, bolo jednoznačne sarkastické.

Sorsby sa znovu objavil. „Takže, myslím si, že sa chceš opýtať, ako treba pozvať dámu na rande.“

„Prosím ťa, hovor tichšie,“ požiadal ho Bronfman. „Ale nie, na to sa nepýtam.“ Pozvať dámu na rande – alebo špeciálne túto dámu – bola emocionálna trigonometria. Bronfman sa najprv musel naučiť sčítanie a odčítanie, čiže základy jednoduchšej konverzácie. Umenie zapojiť sa, byť súčasťou sveta. Veci sa diali tak rýchlo! Carla D'Angelová povedala, že má sedemdesiatdeväť dní: mohlo sa stať, že všetko sa udeje teraz, takmer v prvý deň z celého balíka? Mal len matnú predstavu, ako by malo vyzerať ozajstné rande, keďže ich zabsolvoval príliš málo na to, aby to vedel s istotou. Mal pocit, že jeho skúsenosť nie je naozaj reálna, tak ako si myslel, že jedlo objednané v čínskej reštaurácii v centre nie je také, ako jedia skutoční Číňania v Číne.

„Chcem sa len rozprávať.“

„Koľko máš rokov, Bronfman?“

„Tridsaťštyri.“

„Si o desať rokov starší ako ja.“

„Čo tým chceš povedať? Mám sa spýtať niekoho s väčšími skúsenosťami?“

„Nie,“ odvetil Sorsby. „Možno niekoho s menšími skúsenosťami. Je pre mňa záhadou, ako to, že sa tridsaťštyriročný muž nenaučil baviť s dievčaťom, keď mal dvanásť. Pretože niektorí chlapi to už vedia od narodenia. Sú prípady, keď bábätká požiadali o rande sestričky, ktoré pomáhali pri ich pôrode, len krátko po prestrihnutí pupočnej šnúry. Vedel si o tom, Bronfman? Nabetón pravdivý príbeh.“

„To nie je pravdivý príbeh,“ oponoval Bronfman.

„Pravdaže nie. Týmto zveličením som len chcel poukázať na to, že je čudné, ak muž v tvojom veku nevie, ako nadviazať rozhovor so ženou.“

Bronfman nemal rád Skipa Sorsbyho, nikdy ho nemal rád a každý deň sa stalo niečo, čo mu pripomenulo, prečo ho nemá rád. „Nuž, vďaka za tvoje nápomocné žartovanie.“

Sorsby prekvapene zažmurkal.

„Počuj, keby som bol totálny idiot, povedal by som ti niečo bagatelizujúce, napríklad *rovno ju pozvi*, ale obaja vieme, že je to trochu zložitejšie. Dôležité je, ako ju pozveš. Ako sa tváriš, keď jej predostrieš svoj návrh. Aký nonšalantný budeš – alebo chceš vôbec byť nonšalantný? A okrem toho, vieš – mňa do toho nič –, možno by si mohol trochu posilňovať, набраť svalovú hmotu. Prezentovať sa v lepšej forme.“ Premeral si ho pohľadom. „Ani ja nie som v najlepšej forme,“ pokračoval Sorsby, ktorý makal na rysovaní tehličiek na bruchu, „ale pre mňa to je otázka správneho životného štýlu. Mastné jedlá sú pre teba lepšie. Ty mi pripadáš, ako by ti na tom, ako vyzeráš, trt záležalo.“

Bola to pravda. Bronfman sa snažil nemyslieť na to, ako vyzerá pod šatami. Vyhybal sa zrkadlám asi tak ako prichádzajúcim autám.

Sorsby si zahryzol do spodnej pery. „To by tak stačilo na

túto tému,“ uzavrel to. Zatvoril oči, spojil ruky a pomaly sa zosunul za svoju priehradku, možno si hundral nejakú jogínsku modlitbu tam, kde zmizol, a Bronfman dúfal, že tam aj navždy zostane.

Bronfman sa nehýbal. Uvedomil si okolité zvuky kancelárie – jednotky klimatizácie, telefonické rozhovory, zlostné ťukanie do počítačov, smiech, srkanie kávy, desiatky šumiacich ventilátorov za mriežkami počítačových veží. Potom z malej plastovej škatuľky plnej spiniek napravo od myši vybral tri strieborné spinky na papier a presnými, bezmyšlienkovitými pohybmi otvoril, natiahol a ohol mäkký kov, kým – každá spinka magicky spojená s ďalšou – nenabrali tvar niečoho, čo vyzeralo ako – a pokojne aj mohlo byť – žirafa. Alebo niečo podobné žirafe.

Rovno ju pozvi, povedal ten totálny idiot.

Dobrá rada.

5

Povedal si, že aj tak chceš dnes odísť z práce skôr, a niečo na tom naozaj bolo. Jeho mama mala narodeniny – sedemdesiate – a čím bola staršia, tým viac vyžadovala skorší termín návštevy. (Dnes to bolo pol šiestej. Ak bude žiť do osemdesiatky, dajú si večeru na raňajky.) No pravda bola taká, že nedokázal prestať myslieť na Sheilu McNabbovú, ani na kratučký okamih počas celého dňa. Aj keď premýšľal o niečom inom, myslel na ňu, alebo ak nie na ňu, potom na žirafy, opice kosmáče, žaby s čiernymi očami, aké by to bolo žiť v Paríži, čo bolo to isté, akoby myslel na ňu, pretože bez nej by nepomyslel ani na jednu z týchto vecí. A tak odišiel z práce takmer o tridsať minút skôr, len aby sa s ňou ešte raz mohol porozprávať, ešte raz v deň, keď sa s ňou už raz rozprával.

Bol zvedavý, čo sa z toho vyklúje.

Upratol si stôl, obliekol sako a nastúpil do výtahu na svoj vý-

let do vestibulu. Výťahy v iných budovách svišťali priestorom hladko a rýchlo ako zásielky v bankovej pneumatickej pošte. Tento výťah vŕzgol a stonal, zastavoval a poskakoval a bol pomalší ako dvojnohý pes. No dnes bol Bronfman rád, že to trvá tak dlho, pretože musel vymyslieť niečo aspoň približne primerané, čo povie Sheile McNabbovej. Napriek zdravému rozumu a celoživotným skúsenostiam s rozhodnutiami na poslednú chvíľu dúfal, že keď tam príde, možno sa niečo stane. Niečo sa stalo, keď sa na obed zhovárali – niečo diametrálne odlišné od hocičoho, čo sa mu kedy v živote udialo –, a dúfal, že sa to stane znova. Dúfal v niečo mimoriadne. No keď výťah zastal dolu, jeho myseľ bola ešte vždy ako obrovské pole ničoho. Dvere sa so škripotom otvorili a on vykročil v ústrety svojej budúcnosti, kde naňho čakala tá žena, aby ho privítala.

Ale Sheila McNabbová tam nebola. Za jej stolom sedel Crawford, údržbár Cranstonovej budovy, a díval sa na telefonickú konzolu so strojeným pohľadom. Crawford pochádzal z Texasu a k pokazeným veciam mal triezvy, praktický prístup chovateľa dobytky: môžu sa pokúsiť zostať pokazené, môžu chcieť byť pokazené, ale on ich opraví – ak nie dnes, tak zajtra. Bronfman ho videl montovať kóje, inštalovať softvér, opraviť nefungujúcu elektrickú zásuvku. Bol pevný ako starý boxer a odvtedy, čo prestal pred šiestimi rokmi fajčiť, mal ustavične v ústach slamku na pitie kávy, ktorú vždy rozžul na beztvárú masu a nahradil ju novou, len čo zlikvidoval tú predošlú. Bol náruživý prežívavec.

Crawford pozrel na zmäteného Bronfmana. Niečo nebolo v poriadku.

Jej menovka tam nebola.

„Čo môžem pre vás urobiť?“ spýtal sa Crawford.

„Sheila,“ povedal Bronfman. „Sheila McNabbová. Recepcná. Neviete, čo je s ňou?“

Crawford mykol plecom. „Práve toto neviem. Ale nazdávam sa, že tu bola len na prechodný čas. Myslím, že odišla.“

„Odišla?“

„Áno, je preč. Zmenila sa na dievča, ktoré tu pracovalo. Ako to dievča, ktoré tu pracovalo pred ňou a dievča ešte pred ňou. Je veľké množstvo dievčat.“ Crawford žul ďalej svoju slamku. Bronfman mal obavy, aby ju nezjedol.

Prikývol. „Aha, chápem. Myslíte si, že by som sa s ňou mohol nejako spojiť?“

„Iste,“ odvetil Crawford. „Každý sa niekde nachádza. No podľa mojich skúseností takéto informácie úzkostlivo stráži cranstonské gestapo. Prečo? Zostala vám visieť nejaké peniaze?“

Crawford naňho žmurkol. Už druhé žmurknutie v dnešný deň.

„Nie,“ odvetil Bronfman. „Len som jej chcel niečo povedať. Cez obed som sa s ňou rozprával...“

„Rozumiem. Brúsili ste si na ňu zuby a dala vám košom. Zopár ráz som sa s ňou zhováral. Mala taký svieži výzor, ale odoberte vrchnák a nájdete hrniec vriacej vody. Stavím sa, že je to tak. Bola ideálny materiál na hru piati proti jednému, ak viete, ako to myslím.“

Bronfman to nevedel. Nepoznal ten výraz. No súdiac podľa lascívneho úškrnu na Crawfordovej tvári to bolo buď veľmi dobré, alebo veľmi zlé. Možno oboje. „Dúfal som, že ju ešte stretnem.“

Crawford ho však nepočúval. „Psychicky rozhádzaná ženská, verte mi. V jednej chvíli šťastná ako mušľa za prílivu, smeje sa a tak, a v nasledujúcej chvíli smutná ako cirkusový slon. Už dávno som sa prestal snažiť rozumieť ženám. Nie som si istý, či tam je čomu rozumieť. Len kopa nabitej energie a kvapkajúce kohútiky, ak rozumiете, ako to myslím.“

„Chápem,“ prikývol Bronfman, ale nechápal nič. Nevedel, ako má pokračovať.

Crawford oňho stratil záujem a znovu sa sústredil na konzolu. „Tak to je v poriadku,“ povedal. „Arrivederci.“

Bronfman sa obrátil a pobral sa preč od stola, kde predtým sedela Sheila McNabbová. Bol stratený v neznámych pocitoch, zmätený neznámym výrazom hra piati proti jednému. Mal zapnutého autopilota, pravdepodobne smeroval k svojmu autu. Vnútri cítil napätie, akoby mal vnútornosti zviazané do uzlov, čoraz tesnejšie a tesnejšie. Prepásol ju. Bez nej sa cítil trochu osamelý. Ale prečo? Veď pred dnešným dňom sa s ňou nikdy nerozprával. Ten pocit mu nedával zmysel. No v tme jeho osamelej duše sa zažala iskierka, z ktorej mohol byť oheň. No potom zhasla a Bronfman bol zase ten starý Bronfman. Akoby sa prebral z tranzu a zistil, že sedí v aute a šoférije po uliciach Birminghamu a smeruje k domu svojej matky.

6

Na sedemdesiate narodeniny Bronfman objednal mame batériou vyhrievané ponožky, lebo sa sťažovala, že má stále studené nohy. Cestou k jej domu sa zastavil v obchode s liehovinami a kúpil škótsku whisky, ktorú mala v obľube, takú drahú, že nedokázal ani správne vysloviť jej názov. Musel ho napísať na žltý lístok z bloku a podal ho pokladníkovi, akoby mu písomne oznamoval prepad. On osobne nemal veľmi rád whisky, skôr sa prikláňal k bielemu vínu a príležitostne k letnej sangrii. Na semafore sa pozrel na fľašu, na ktorej bol návod, ako si namiešať koktail Rob Roy. Jeden diel toho a druhý onoho. Niekomu napadlo napísať tento návod. Možno to bola Sheila. Možno to bolo znamenie.

Zaparkoval a pozbieral darčeky. Potom sa pozbieral sám. Nadýchol sa. Pretože aj keď miloval svoju matku viac než hociktorú inú osobu na planéte – hoci nemal nikoho iného

v živote ani vzdialene blízkeho, koho by mohol milovať, a to isté platilo aj pre jeho matku –, niekedy bola veľmi náročná a dokonca ho vedela aj rozzúriť. No za posledné mesiace sa jeho návštevy u nej stali prinajmenej zložitými. Stala sa nevypočítateľnou – bola milá, veselá, zlomyselná, zábudlivá. Nikdy sa nesprávala neprístojne ani škandalózne, no Bronfmanovi začínalo byť jasné, že to, čo sa s ňou deje, je viac než len rozšírenie a zveličenie toho, čím bola. Obával sa, že stráca zdravý rozum.

Dom bol veľmi tichý, ale to bol vlastne vždy. Starí ľudia, ako si občas všimol, nevydávali žiadne zvuky, iba ak si chceli odkasľať a prečistiť hrdlo. No zakaždým, keď vchádzal do tohto bezhlučného prítmnia, predstavoval si jeden príšerný scenár za druhým.

„Mama!“ zakričal. „Mama! Muriel!“

Nič. Znovu zakričal. Cítil, ako silno mu bije srdce, tepny pri ušiach mu pulzovali.

Zadné dvere boli otvorené. Čudné. Vykukol von a zbadal, že bránka na zadný dvor – vždy bola zatvorená, vždy – búcha o plot v záhadnom, neexistujúcom vetre. Bronfman si už v hlave nacvičoval vetu: *A tam som ju našiel.*

A tam ju naozaj našiel. Nie mŕtvu, ale celkom živú. Obrátená chrbtom k nemu kľáčala na kolenách, v ruke držala malú lopatku a rýpala sa v hline. Mala na sebe žlté tričko značky Lilly Pulitzer pripomínajúce päťkilometrový beh za niečo a bola bosá. Päty mala zrohovatené ako stegosaurus, chodidlá akoby splasnuté, s hlbokými ryhami a čierne od špiny. Vyzerali nezachrániteľné, nadobro stratené.

„Mama? Čo to robíš? To som ja, Edsel.“ Pred niekoľkými týždňami ho oslovila Frankie; chcel jej čo najjasnejšie ozrejsmiť, kto je. No ani sa neotočila. Poobzeral sa okolo seba. Zad-

ný dvor nikdy nevyzeral ako bežný zadný dvor. Boli tam malé stromčekovité buriny, ťahajúce sa za svetlom, chumáč paviniča zakrývajúci plot, kamenistá zem bez trávy, dva ambrovníky.

Po dlhej chvíli sa obrátila a usmiala sa naňho. Jej tvár, vráskavá a zamazaná od blata, vyzerala, akoby sa bola nalíčila na nejakú magickú párty aborigénov.

„Hľadám Barneyho,“ povedala veselo.

„Barneyho?“

Odvrátila sa a pokračovala v kopaní, odkrývajúc malé poklady, ktoré on nemohol vidieť. Barney bol pes, ktorého mal ako malý chlapec, od svojich desiatich rokov do jedenásť a pol. Pred dvadsiatimi tromi rokmi spolu s mamou pochovali Barneyho po tom, čo ho našli na kraji cesty bez známkov života – bol mŕtvy. Usúdili, že ho zrejme zrazilo auto. Mama vykopala jamu. Zatiaľ čo sa Bronfman len prizeral, položila si cigaretu na kraj dreveného plotu, kde sa udržala a horela na vzduchu. Keď mama vykopala hrob, vopchala doň telo psíka a celé to prikryla vrstvou zeme (Bronfman videl kúsok plastového vreca trčiaceho spod mačiny), načiahla sa za cigaretou, dlho a dýchavične si potiahla a pomedzi chrčivý kašeľ povedala: „Prach si a na prach sa obrátiš, Edsel.“

Už bola dosť stará. Dokonca aj jej uši vyzerali staré, zošúverené ako mäkkýše, ktoré opustili svoje ulity, vylietli z mora a prilepili sa jej na hlavu z dvoch strán. Už dávnejšie prestala fajčiť a teraz obsedantne prežúvala cigaretové žuvačky. Trochu mu chýbali cigarety, pach dymu mu pripomínal domov. Bolo to pekné. Prial si, aby si znovu osvojila svoj zlozvyk, pretože sa nechcel vzdať mladšej verzie svojej mamy, ktorú si vryl do mysle ako dieťa. Aj keď ho Muriel mala ako tridsaťšesťročná, pôsobila mladšie než všetky ostatné mamy v okolí – bola krajšia, elegantnejšia, upravenejšia a aj bystrejšia. Bola slobodná